

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 8

OKTOBER 1960

10. årg.

Jeg har glemt å ete mitt brød

Salme 102, 5.

Kan det være mulig? Å glemme å ete sitt brød? Vi smiler kanskje. Det må være en velment spøk. Det er jo en aldeles umulig tanke å glemme å ete. Aviser og tidsskrifter inneholder så mye om det som skal spises og ikke spises. Det er mye god mat i Norge i dag. Folk er kresne, og maten tar stor plass på dagsordenen. Nei, det er visst andre ting som glemmes før maten.

Men i ordet fra Salme 102 møter vi en mann som er ærlig og erkjenner at han har glemt å ete sitt brød — ikke den mat som forgår — men det daglige brød for sin sjel. Det er en kjent sak at vi kan ikke leve uten mat. Alt liv trenger næring. Men den samme loven gjelder også

i åndens verden. Og det daglige brød for en kristen er Ordet. Den som glemmer å ete sitt brød blir en fattig kristen. For ingen næring kan erstatte Guds rene ord.

Vi klager over alle de tomme benkene, ikke bare i kirkene. I bedehusene og misjonshusene også. Og det er et trist syn. Det vitner om at appetitten på Ordet ikke er i orden. Men bak dette ligger nok et faktum: uåpnede bibler eller de som er lite brukt. Og enhver slik bibel vitner om eieren: han har glemt å ete sitt brød. Han har oversett at den daglige fornyelsen normalt kommer gjennom Ordet. Vi

går ofte og venter på de store opplevingene, at Gud skal velsigne gjennom noe ekstraordinært. Og det kan han. Han er undrets Gud. Man kan ha nå engang gjort det slik at Ordet og lønnekammeret skulle være den daglige kosten.

Kjære dere mange venner som synes hverdagene er grå og at arbeidet går tregt. — Har dere glemt å ete deres brød? Gud har ikke ment at arbeid skulle gå istedenfor næring. Så kom i Jesu navn til Guds bord. Maten er der. Dere har ikke trang til å gå sultne og underernærte. Hans brød gir ny kraft til den trøtte.

Red.

Kvifor eg går i kyrkje med glede.

Det normale skulle vera at alle som ikkje var absolutt forhindra av tvingande grunnar, gjekk til samlinga om Guds ord om søndagen. Men som så ofte har det normale vorte eit unntak, slik at ein må setja i gang aksjonar for å auka talet på dei som går i kyrkje.

På denne bakgrunnen fekk ein representant for dei faste kyrkjegjengarane hug til å seia eit par ord om kvifor somme av oss enno er så gamaldagse at vi er å finne på kyrkjeveg anten det er aksjonstid eller ei. Det er nemleg ikkje så lett for andre å gjera seg opp ei meining om korleis vi tenkjer om dette. Det er ikkje så sjeldan dei hine meiner at den trufaste kyrkjegangaren er komen i yane med dette, så det er først og fremst ein tradisjon, ein skikk han er innkøyd i. Dermed har ein stempla desse folka som nokre tilstivna vanemenneske som heng fast i gamle former. Andre tenkjer som så at dei som er trufaste på kyrkjeveg, gjer dette for å tekkjast presten eller andre menneske.

Men no kan det godt vera at det er heilt andre ting som ligg attom når det enno er nokre som held oppe god gamal og normal kristen søndagskikk.

Den som skriv dette må alltid om søndagen tenkja på at søndagen er ein kristen arv vi har fått. I ikkje-kristne land fanst det ikkje nokon slik dag før kristendomen steig fram og sette av ein dag for veka til å tilbe Gud og høyra Hans ord. Derfor har alle kristenslekter før oss sett på det som ein sjølvsgd ting at det tredje bodordet — om å halda kviledagen heilag — kan ein ikkje halda på rett vis utan å samlast om Guds ord i kyrkje eller andre guds-hus.

Men no er det tredje bodordet

sjalta ut i praksis, til og med i kristelege krinsar. No er dette med å samlast om Ordet blitt eit adiaforon, ein mellomting, noko valfritt, som eg gjer når eg finn for godt, og det blir ikkje så ofte. Det er dette som vi kan kalla verdsleggjeringa av søndagen, og som har breidd seg til krinsar som ellers er vakne for eit eit kristenmenneske ikkje skal skikka seg lik med denne verda. Gå til Guds hus, seier eg, og du skal sjå du går mot straumen, du skikkar deg ikkje lik med fleirtalet.

Men no er det ikkje bodordet som veg tyngst for meg. Det står noko i Bibelen om at Guds Ande skal skriva Guds bodord i hjarto åt dei som trur. Dei skal bli skrevne på hjartans «kjøt-tavler». Dermed er sagt at det veks fram ein indre trong hjå den som trur på Jesus Kristus til å vera der Hans ord vert forkynt. Han sa sjølv at han «måtte vera i sin Fars hus». Og Han gjekk etter sedvane til synagogen på sabbatsdagen. For meg blir det ikkje retteleg helg og søndag utan å få vera med om salmesongen, bønene, skriftlesinga og forkynninga i Guds hus. Og så kan det godt vera at den eg møter på kyrkjeveg, tenkjer med ei viss medkjensle på meg der eg går til Guds hus, medan eg på mi side må tenkja på dei kjende orda: «Men, Herre, akk hvor går det til, at dog så få betenke vil, Din store, store kjærlighet som drog deg til vår jammer ned». Eg går nemleg til eit møte med Herren.

No veit eg vel om dei mange argumenta og innvendingane som kan koma frå dei som ikkje tenkjer som meg i denne saka. Det ville bli ei heil avhandling ut av dette innlegget, dersom eg skulle ta dei opp. Eg vil berre samla alle innvendingane under eit hovudsynspunkt, og seia: Stort sett kan ein hevda at innvendingane og motargumenta mot det som her er sagt held seg heilt til *det reint menneskelege* plan. Med det meiner eg at dei held seg til ytre former og omstende, hefter seg ved

presten og hans innsats eller forkynnaren når det gjeld bedehuset og samlinga om ordet der.

Den som først og fremst har med Gud å gjera i livsens mange høve og ikkje spør etter kva menneske resonnerer seg fram til ut frå menneskelege føresetnader og personleg smak og behag — den som står for Guds åsyn med sin søndag som med sin kvardag, han leitar etter Guds vilje i Guds ord, og det skal bli vanskeleg å finna grunnlag i Ordet for dei mange *menneskelege* innvendingane mot den «normale» måten å halda helg på.

Til slutt denne gongen vil den som skriv dette, likevel koma fram med det eg kallar eit reint *menneskeleg* argument, altså eit argument som skulle vera skjønleg også for den som ikkje trur sjølv.

Dersom du meiner at vi i det heile bør ha ei kyrkje og ei gudsteneste, så bør du som eit tenkjande menneske møta fram og gjera *ditt* til at dette kan bli realisert. Ved å vera borte frå det heile gjer du *ditt* så det kan bli slutt på kyrkjeklokkeklangen i vår norske helg. For det trengst ikkje meir enn at *alle* gjorde som du, så ville det bli messefall kvar einaste søndag. Og skulda ville liggja hos *alle* dei som lar kyrkja greie seg sjølv. Det er nemleg ikkje eit argument som tenkjande menneske kan slå seg til ro med, når dei seier at dette får *dei andre* greia. Den ansvar vi har kvar for oss, kan vi ikkje skuva over på andre. Vi har nemleg ikkje med menneske å gjera. Vi er alle syndarar som står til svars for ein Høgre.

Dersom redaktøren finn plass til, vil eg ein annan gong nemna litt meir om kvifor eg går i kyrkje med glede, og kva eg finn av verdfullt i gudstenesta, men også under dei mindre, meir uformelle samvera om Guds ord i heim og bedehus.

S-zygus.

MENIGHETSBLAD

For Orkdal prestegjeld.

Utgitt av soknerådene i Orkdal.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.— pr. år.

Redaktør: Kallskap. Olav Olsen.
Kasserer: Lærer Nils Ofstad.

For Orkanger:
Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:
Fru Ingeborg Krogstad Jakobsen.

For Orkland:
Lærer Nils Ofstad.

Menighetbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK

Tanker om en kirke.

«Jeg minnes en kirke der hjemme i ly under granenes sus», ble det sunget for en del år tilbake. Ja, den kan vi visst ikke glemme — hverken kirken eller sangen. For sangen kjentes for meg som litt av en «landeplage». Når jeg skulle synge, ble det ofte spurt: «Har du ikke «Den hvitmalt kirke»?». Sangen må vel reknes til den folkelige poesien som taler til oss.

Den kirken vi minnes derhjemme var ikke alltid kvitmalt forresten.

I en amerikansk versjon av sangen heter det «den lille brune kirken i dalen». De norske stavkirkene var jo brune. Det var kanskje også noen av de første settlementerkirkene over havet. Men min barndoms kirke var stor og kvitmalt. Den dominerte barndommens gater. Målt etter moderne eller virkelig antikke mål var den kanskje ikke så vakker. For meg var den en strålende skjønnhet, ja — er det idag. Flammene har for årreker tilbake herjet og langt den i aske. Men i minnet står den fast tømret, og jeg letter på hatten for den hver gang den dukker fram. Den lå ikke i ly av granenes sus. Men til gjengjeld

var ikke storhavets brus langt borte.

Kanskje du også minnes en kirke der hjemme? Og du gjør mangel tankereise dit. Du huser en viss kjærlighet for den, som går dypere enn «klokkerkjærligheten». Så vern om den. Om en meget kjent person som var utenlandsk født ble det sagt i minnetalen over henne: «Hun var tro mot sitt hjemlands kirke». I minnet er kanskje de fleste loyale mot barndommens kirke. Det er noe annet i praksis. Det er ikke så lite sentimentalt knyttet til minnet, slik som i sangen om den kvitmalt kirken. Men mange er de som fant verdien for livet under barndommens kirketak.

Jeg husker en aprildag i 1940 da flyene brommet over en bygd en søndags formiddag. Det var tillyst gudstjeneste, men vegene var snaue for kirkegjengere. Folk var redde for å våge seg ut, det forstår seg. Men det så også ut som folk hadde glemt at vår Gud han er så fast en borg og at også «her nede er de evige armer».

Tre personer sto utafør kirkemuren, og den ene sa: «Vi får likevel gå inn. Det kunne da være noe bare å være innafor murene». «Å, vi får nå be litt til Gud også da», sa tredjemann i laget. Det traff midt i blinken. For Guds hus skal være et bønnehus. Det ble ikke bygd for stemningens skyld. I første rekke ikke for skjønnhetens heller. Det er noe visst ironisk i at folk arbeider for vakre kirker, men ikke går i dem.

Stilles de to husene ved siden av hverandre — barndommens og nåtidens kirke — er det ikke tvil om utfallet. Den første seirer. Feilene får en vanskelig øye på. Det er godt nok slik. Men kirken idag har også noe å by på, noe som barnet ikke godt fattet. Og barndommens Gud og ungdommens frelser hører i dag også når det sukkes der inne.

Vi holder ikke noen mannjaming mellom kirka og bedehuset.

Begge tålte nok en slik. For begge har sin oppgave å fylle. Men de vil det samme: å føre menneskene fram til frelse. Og det er da nødvendig. Red.

PLAN FOR VIRKSOMHETEN ved Orkladal Samskipnad av Misj.-sambandet siste termin.

25. til 30. 10: Offeruke i Råbygdens for. og i Lomundal for.

1. til 6. 11: Offeruke i Midtbygdens for. og i Krogstadøra for.

8. til 13. 11: Offeruke i «Vårliv» for., Svorkmo og i Geitastrand for.
15. til 20. 11: Offeruke i Løkken for.

20. 11: Orkdal Røddelag har fest
15. til 20. 11: Offeruke i «Vårbud» for., Geitastrand.

22. til 27. 11: Offeruke i Fjellbjørka, Meldal.

27. 11: Fest i Orkanger Misj.hus.
29. 11. til 4. 12: Offeruke i Børsa for.

4. 12: Svorkmo Røddelag har fest
6. til 11. 12: Offeruke i Monset f.

Fra kretsstyret er vi lovet emisser Åsegg hele terminen og får også dessuten hjelp i den utstrekning det trengs.

Må den enkelte kjenne sitt ansvar og nedbe Guds Ånds velsignelse over samværene!

Skulle det komme noe i veien, så det blir umulig å etterkomme slik det er oppført i planen, må vedkommende foreningsleder underrette sekretæren snarest mulig.

G. E.

Bedehusstolene i Orkanger

For dem som spør hvordan det går med gavene etter oppropet i forrige nummer av bladet vil vi nevne hva som hittil er gitt.

T. Ø. kr. 35. Olav Olsen 35. Sigrid og Kristoffer Singstad 70. Kåre Grytting 175. A/S Kåre Gryttings personale 55. Leif Løseth 35. Berit og Iver Lillery 50. Ingeborg Wormdahl 10. Ragnfrid Andersen 50. Kari Gravrok 35. Marit og Gabriel Sletvold 50. Brage Leinum 10. J. Rostad. Bakeri og Konditori kr. 70. S. og A. S., Orkanger kr. 50.

Hjertelig takk til nevnte giere. Pastor Olsen tar framleis med glede imot beløp. Husk at alle beløp har interesse.

PREIKELISTE

- 23/10: Støylen skule kl. 11. Olsen
Togstadjåren forsamlingshus
kl. 11. Leergaard.
Orkanger kl. 11. Ein lands-
sekretær for Indre Sjøm.misj.
og Hatlebrekke. Ofr. til Indre
sjøm.misjon. Nattverd.
- 30/10: Orkdal kl. 11. Olsen
Hoston forsamlingshus kl. 11.
Hatlebrekke
Orkanger kl. 11. Leergaard.
- 6/11: Grendstugu, Evjen kl. 11.
Hatlebrekke.
Orkland kl. 11. Leergard.
Kyrkjebuss frå Monset.
Orkanger kl. 11. Olsen.
- 13/11: Orkdal kl. 11. Leergaard.
Orkland kl. 11. Olsen. Kyrkje-
buss frå Hoston. Nattverd.
Orkanger kl. 11. Hatlebrekke.
- 20/11: Støylen skule kl. 11. Hatle-
brekke
Svorkmo bedehus kl. 11.
Leergaard.
Orkanger kl. 11. Olsen. Nattv.

Flamlyset

ved Orkdal kyrkje

Femkronerullinga held fram.

Dei som tek imot innbetalingar
og nye namn er:

*Kjøpmann Bonvik, kjøpm. Borg-
hild Asphjell, kjøpm. Mjøen, bu-
tikkdame Johanna Hallem, kjøp-
mann Gunnar Melås, kjøpm. Ingar
Lund, kjøpm. Metliås (Leland),
kjøpm. Digerås, kjøpm. Havik.*

Alb. Mjøen bet. kr. 5 og utf. Ola
Buan, Lars Mjøen og Ola Øyum.Ola Buan bet. kr. 5 og utf. Harald
Aune, Asbj. Gumdal og Gunnar
Meistad.Liv Mjøen bet. kr. 5 og utf. Sig-
rid Mjøen, Margit Øyen og Maja
Ødyn.**OFRINGER.**Til De 4 Diakoniinstitusjoner er
innkommet i Orkanger kirke 9/10
kr. 120,67.**SLEKTERS GANG****Døpte:****Orkdal.**

11. 9: Alf Wærnes. Anne Tove Bakk.
Siri Dyvik.
18. 9: Unni Tuflått
19. 9: Sverre Gjønnes
25. 9: Ståle Urdshals. Tore Røen.
Morten Solem. Siri By. Laila
Irene Solli.

Orkanger.

11. 9: Terje Hovdal
18. 9: Atle Elling Andersen. Pål Kje-
till Meland.
25. 9: Jan Sturla Jensvold. Anne In-
geborg Svorkås.

Orkland.

5. 6: Kjell Ove Hoston. Stig Aune
Kirkaune. Marie Tronvoll.
26. 6: Oddbjørn Aune. Turid Bratt-
set. Inger Johanne Kvernvik.
10. 7: Gunn Helen Honglo.
17. 7: Tove Nilsen, Asker. Gunn
Svee, Heimdal. Marit Høston.
Mary-Ann Lillery. Kristin
Svedgård, Meldal.
7-8: Turid Asbøllmo. Aud Anette
Hoston. Karen Ustad, Orkdal.
Ingrid Margrethe Apold, Ork-
anger.
21-8: Rune Groven.

Vigde:**Orkdal.**

3. 9: Georg Jørgen Hansen og Kari
Ingeborg Kirksæter, Orkanger.
17. 9: Rolf Asarød og Bjørg Evelyn
Fjeringen.
24. 9: Morten Eidet og Mildrid Sognli
Erik Mjønasaune og Maren
Kristine Haugen.

Orkanger.

17. 9: Andreas Sivertsen og Petra
Iversen, Orkanger.
24. 9: Erling Gerhard Knudseth, Kr.-
sund N. og Karen Dahlen, Ork-
anger.

Orkland.

4. 6: Erik Vangsen og Oline Rye
2. 7: Arnt Ofstad og Enetta Eld-
bjørg Rektorli.
9. 7: Vermund Elda og Birgitte
Stenset.
16. 7: Steinar Marvin Stølhaug og
Grethe Borgny Wahl.
27. 8: Bjarne Vold og Oddveig Gum-
dal. Vigd i Trondheim.

GODT UTVALG av

SØLVVARE

til

BARNEDÅP**BRYLLUP****KONFIRMASJON**

JOHN RØHME
GULLSMED - ORKANGER

Hoff's Begravelsesbyrå**Kister og svøp.****Begravelsesbil.****Gravmonumenter.**

Telefon: Orkanger 66.

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i første-
klassens utførelse kan bestilles hos meg
Monumentene leveres fraktfritt og
fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

3. 9: Karsten Margido Engdal og
Helen Katrin Tråsdahl.

Døde:**Orkdal.**

29. 9: Maren Ljøkeløy.

Orkland.

9. 7: Marit Tallerås, f. Garberg 79 år
10. 7: Johan Berg 62 år.
24. 7: Sigrid Solbu, f. Garberg 95 år
1. 8: Ingebrigt Haugen 97 år.
13. 8: Ola Arntsen Ofstad 66 år.
4. 9: Sigrid Johnsdtr. Boksbu 55 år
15. 9: Ole Johan Larsen Aune 74 år
16. 9: Ragnhild Sivertsdtr. Hoston, f.
Lium 86 år.

Få mennesker vet hva de virkelig
kan før de forsøker, og så holder
fram med den oppgaven som de har
gitt seg i kast med.

William Carey.

Vent store ting fra Gud! Våg
store ting for Gud!

Hudson Taylor.